

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἑνωσις
τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος
τῶν Ἐνισταμένων
μὲ τὴν
Ἐκκλησίαν
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἀντιρρήσεις-Προβληματισμοὶ
Ἑτέρβασις

A. Προοίμιον

B. Συνοδικὲς Θέσεις

B1. Θέματα ἀφορῶντα τὴν Διαδικασία τῆς Ἑνώσεως

B2. Θέματα ἀφορῶντα τοὺς πρώην Ἐνισταμένους

B3. Θέματα ἀφορῶντα τὸ Ἐνωτικὸ Κείμενο

B4. Θέματα ἕτερα

Γ. Ἐπίλογος

4η Σεπτεμβρίου 2014 ἐκ.ἡμ.

† Μνήμη τοῦ Θεόπτου Προφήτου Μωϋσέως

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἑνωσις
τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων
μετὴν Ἐκκλησία
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἀντιρρήσεις-Προβληματισμοὶ-Ὑπέρβασις

Α'. Προοίμιον

Ἡ θεάρεστη Ἑνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων καὶ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐπετεύχθη, μετὴν Χάρι τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ καὶ τῆς πρεσβείας τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τὴν **Τρίτη τῆς Γ' Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, 5ην/18ην Μαρτίου 2014**, ἡ ἐπίσημος δὲ ἐξαγγελία καὶ ἔκφρασις Αὐτῆς ἔγινε μετὸ **Ἐνωτικὸ Συλλεΐτουργο τῆς 10ης/23ης Μαρτίου 2014**, τὴν Κυριακὴ τῆς **Σταυροπροσκυνήσεως**.

α. Τὸ ὄντως **Ἱστορικὸ Γεγονὸς** αὐτό, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐπετεύχθη ταυτοχρόνως ἡ **Ἑνωσις** καὶ μετὸς **Ρώσους τῆς Γνησίας Διασπορᾶς** καὶ μετὸς **Γνησίους Ὁρθοδόξους τῆς Ρουμανίας**, προεκάλεσε σὲ ὅλα τὰ γνήσια μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας χαρὰ ἀνεκλάλητη καὶ εὐφορία πνευματική.

• **Ἐξαιρέτως μάλιστα**, μαρτυροῦν γιὰ τὴν ἄρρητη πνευματικὴ εὐφροσύνη, τὴν ὁποία αἰσθάνθησαν, ὅσοι παρέστησαν καὶ συμμετεῖχαν στὸ **Ἐνωτικὸ Συλλεΐτουργο**.

β. Ἐν τούτοις, ὑπῆρξαν καὶ οἱ ἀντιδράσαντες, οἱ ὀλιγάριθμοι ἐκεῖνοι, Κληρικοί τινες καὶ Λαϊκοί, ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐξέφρασαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ποικιλοτρόπως τῆς **ἀντιρρήσεις** καὶ **ἀμφιβολίες** τους γιὰ τὴν γνησιότητα τῆς **Ἐνώσεως** καὶ τὴν **Κανονικότητα** Αὐτῆς.

γ. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας, μετ' εὐαισθησία πνευματικὴ καὶ ἀγάπη ἐν Χριστῷ, προσεπάθησε ἐπανειλημμένως νὰ ἐξηγήσῃ στοὺς ἀντιδρώντας Ἀδελφούς μας, ὅτι οἱ ποικίλες **ἀντιρρήσεις** καὶ **ἀμφιβολίες** τους εἶναι ἀβάσιμες, **θὰ ἔπρεπε δὲ νὰ ἐμπιστεύωνται τοὺς Ἀρχιερεῖς μας** καὶ νὰ μοιράζωνται μαζί τους τὴν εὐλογημένη **Χαρὰ τῆς Ἐνώσεως**.

δ. Μέχρι και τῆς ἀπὸ 15/28.7.2014 Συνεδριάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, ἂν καὶ ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ἀντιδρώντων εἶχαν τελικὰ πεισθῆ γιὰ τὴν Κανονικότητα τῆς Ἑνώσεως, παρέμειναν ἀκόμη ὀλίγοι ἐπιμένοντες στὶς ἀντιρρήσεις καὶ ἀμφιβολίες τους, ἐκφράζοντας αὐτὲς ἄλλοτε μὲ ἀπολυτότητα καὶ ἄλλοτε μὲ ἥπιο θεολογικὸ ἦθος.

ε. Κατὰ τὴν Συνεδρίασι τῆς 15/28.7.2014, «κατόπιν προτάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ», ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος «προβῆ εἰς ἔκδοσιν Κειμένου, πρὸς διασάφησιν τῶν Θέσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου» καὶ διασκέδασιν τῶν ἀμφιβολιῶν τῶν ποικιλοτρόπως ἀντιδρώντων στὴν Ἑνωσι, ἀφοῦ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καὶ οἱ διάφορες παρανοήσεις, οἱ ὁποῖες ἐν τῷ μεταξὺ ἐδημοσιοποιήθησαν ἀνεπισημῶς μέσω τοῦ Διαδικτύου.

ς. Στὴν προοπτικὴ αὐτῆ, δηλαδὴ τὴν ἔκδοσι ἑνὸς Ἐπισήμου Συνοδικοῦ Κειμένου, «Πρὸς Διασάφησιν τῶν Θέσεων» μας, ἔπρεπε νὰ ὑπερβαθῆ τὸ σοβαρώτατο θέμα τῆς ἀπαντήσεως σὲ ἓνα ἀτέρμον, μακροσκελὲς καὶ ἐν πολλοῖς σχολαστικίζον Ἑρωτηματολόγιο, ὅποτε οἱ Διασαφήσεις-Θέσεις-Ἀπαντήσεις μας θὰ συγκροτοῦσαν, ἄνευ οὐσιαστικοῦ λόγου, ἓνα κυριολεκτικὰ ὀγκῶδες σύγγραμμα.

ζ. Ὡς ἐκ τούτου, ἀποφεύγοντες τὸν σχολαστικιστικὸ τρόπο ἀπαντήσεως καὶ ἐμμένοντες στὴν οὐσία τῶν ἀμφισβητήσεων, ἐκθέτουμε **ρητῶς καὶ σαφῶς** τὶς Συνοδικὲς Θέσεις μας ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων τὴν Ἑνωσι, ἔχοντες κατὰ νοῦν μίαν τρόπον τινὰ περιεκτικὴ ὁμαδοποίησι τῶν ποικίλων αἰτιάσεων ἐναντίον Αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν καλοπροαιρέτων ἀμφιβολιῶν-ἀποριῶν-προβληματισμῶν ἀφορώντων Αὐτήν, πρὸς ὑπέρβασι τῶν οἰωνδῆποτε ἀνησυχιῶν καὶ εἰρήνευσιν τῶν καρδιῶν.

* * *

Β'. Συνοδικὲς Θέσεις

B1. Θέματα ἀφορῶντα τὴν Διαδικασία τῆς Ἑνώσεως

α₁. Οἱ ἀντιδράσεις-προβληματισμοὶ ἐναντι τῆς Ἑνώσεως προέρχονται τόσο ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ, τὴν Ἑλλάδα, οἱ ὁποῖες ἐξεφράσθησαν ἀπὸ μίᾳ ὀλιγάριθμῃ ὁμάδᾳ (ἀρχικῶς δύο Ἱερεῖς καὶ ἑννέα Λαϊκοί, τώρα ἓνας Ἱερεὺς καὶ τέσσερις Λαϊκοί), ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ (δύο ἢ τρεῖς περιπτώσεις Λαϊκῶν).

α₂. Ὑπῆρξαν καὶ ἀντιδράσεις ἀπὸ παράγοντες ἐξωτερικούς,

δηλαδή από πρόσωπα μη αποτελούντα μέλη της Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἐν Ἑλλάδι, ἐνίοτε δὲ ἐχθρικά διακείμενα πρὸς Αὐτήν.

α₃. Ἡ ἀντίδρασις αὐτὴ ἦταν δυνατὸν νὰ ἀγνοηθῆ ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς μας, διότι κατ' οὐσίαν ἦταν ἀβάσιμος καὶ δὲν ἐξέφραζε τὴν καθολικὴ συνείδησι τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας· παρὰ ταῦτα, ἐξ ἀρχῆς ἀντιμετωπίσθηκε μὲ ποιμαντικὴ εὐαισθησία.

* * *

β₁. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη, βάσει τῆς Συνοδικῆς καὶ Κανονικῆς Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, νὰ δημοσιεύη –καὶ μάλιστα ἄμεσα– ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ μία ὑπόθεσι, τὴν ὁποία ἀντιμετωπίζει, Ἐγγραφα καὶ λεπτομερῆ Πρακτικά.

β₂. Εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον νὰ ἐνημερώνη τὸ Ποίμνιο Αὐτῆς μέσῳ **Ἀνακοινώσεων**, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο καὶ ἐτηρήθη ἐπιμελῶς μὲ σχετικὲς ἀναρτήσεις στὴν Συνοδικὴ Ἱστοσελίδα μας, τόσο κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ δεκατετραμήνου Διαλόγου πρὸς Ἐνωσιν, ὅσο καὶ ἔπειτα ἀπὸ κάθε Συνεδρίασι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας.

β₃. Ἡ Ἀνακοίνωσις τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας στὴν **Συνεδρίασι τῆς 5/18.3.2014**, κατὰ τὴν ὁποία συνετελέσθη ἡ Ἐνωσις, καθυστέρησε μὲν, λόγῳ τοῦ ὄγκου τοῦ ὑλικοῦ, τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ καταγραφῆ καὶ λόγῳ τῆς μεσολαβήσεως τῶν ἑορτῶν, πρὸ καὶ μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα· ἀλλ' ὅμως, τὸ Γεγονὸς τῆς Συγκλίσεως καὶ τῆς πολὺ πιθανῆς Ἐνώσεως εἶχε ἤδη ἀνακοινωθῆ-δημοσιοποιηθῆ καὶ μέσῳ ἄλλων ὁδῶν καὶ φορέων, ὑπῆρχε δὲ καὶ ἡ δυνατότης διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους μιᾶς προσωπικῆς ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς ὑπευθύνους Ποιμένας.

β₄. Τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι δὲν ἐδημοσιοποιήθησαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας τὰ Πρακτικά, στὰ ὁποῖα θὰ περιείχοντο λεπτομερεῖς περιγραφὰς τῆς Συνοδικῆς Ἐνωτικῆς Διαδικασίας, ὅπως δῆθεν συνέβαινε κατὰ τὸ παρελθόν, εἶναι ἄτοπο.

• Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς συγκλίσεως τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὰ μὲν Πρακτικά Αὐτῶν δὲν ἐδημοσιοποιοῦντο, ἀλλὰ ἐφυλάσσοντο στὰ Πατριαρχεῖα γιὰ ἀσφάλεια· οἱ δὲ Ἀποφάσεις, οἱ ὁποῖες ἐλαμβάνοντο ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας, ἐδημοσιοποιοῦντο ἀμέσως, τακτικὴ τὴν ὁποία ἐτήρησε

ἐπιμελῶς καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας στὸν προκείμενο Διάλογο.

β₅. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας δὲν εἶχε, οὔτε ἔχει, τίποτε νὰ ἀποκρῦψῃ ἐν σχέσει μὲ ὅσα ἀφοροῦν τὴν Ἑνωσι καὶ βεβαίως δὲν ἔχει τὴν αἴσθησι ὅτι ὅλα ἔγιναν ἐσπευμένως· δύναται ὁμως νὰ ἐκφράσῃ τὴν βαθεῖα λύπη Τῆς, διότι ὡς Αὕτη διεπίστωσε, οἱ ἀντιδρῶντες ἐπιθυμοῦσαν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιβάλουν στοὺς Ἀρχιερεῖς μας τὸ ἰδικό τους πρότυπον, τὴν ἰδική τους ἀποκλειστικὰ ἀποψι περὶ τοῦ τρόπου τῆς Ἑνώσεως, ὡσὰν οἱ Ποιμένες τους νὰ εἶχαν ἄγνοια τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Συνοδικῆς-Κανονικῆς Παραδόσεως ἢ ὡσὰν νὰ ὑπῆρχαν δείγματα μειοδοσίας Αὐτῶν στὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

* * *

B2. Θέματα ἀφορῶντα τοὺς πρώην Ἐνισταμένους

α₁. Οἱ πρώην Ἐνιστάμενοι Ἀρχιερεῖς συνυπέγραψαν μὲ τοὺς Ἀρχιερεῖς μας, ὡς καὶ τοὺς Ρώσους καὶ Ρουμάνους Ἀρχιερεῖς, τὸ ἐπίσημο Ἐκκλησιολογικὸ Κείμενο: «**Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ – Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικά**» (Μάρτιος 2014).

α₂. Διὰ μέσου τοῦ Κειμένου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖο συνιστᾶ μία Ὁρθόδοξη Ὁμολογία Πίστεως, οἱ πρώην Ἐνιστάμενοι ἔχουν ἀποσύρει, τὸ ὁποῖο ἔπραξαν ἀκόμη καὶ ἐκ τῆς ἐπισήμου Ἱστοσελίδος αὐτῶν, τὶς παλαιότερα διατυπωμένες ἐκκλησιολογικὲς διατυπώσεις τους· ἐπίσης δέ, ἔχουν δηλώσει γραπτῶς, ὅτι δὲν θὰ χρησιμοποιοῦν στὸ ἐξῆς ὅρους καὶ φράσεις ἀντιθέτους πρὸς τὴν ἐκκλησιολογικὴ βᾶσι τοῦ Ἑνωτικοῦ Κειμένου.

α₃. Τὰ ὅσα ἐμπεριέχονται στὸ Ἑνωτικὸ Κείμενο, τὰ ὁποῖα ὁμολογοῦν καὶ διακηρῦσσουν μὲ πλήρη συνείδησι καὶ εἰλικρίνεια οἱ πρώην Ἐνιστάμενοι σήμερα, δὲν ἀφήνουν περιθώρια ἀμφισβητήσεως τοῦ κατὰ πάντα ὀρθοδόξου φρονήματός τους.

α₄. Οἱ πρώην Ἐνιστάμενοι, μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Ὁμολογία τους, ἀλλὰ καὶ τὶς θυσιαστικὲς πράξεις τους, ὑπεγράμμισαν ἔντονα τὴν γνησιότητα τοῦ φρονήματος καὶ τῶν διαθέσεών τους, ἐφ' ὅσον

- διέλυσαν τὴν ιδιαίτερον Σύνοδό τους·
- ἀπαρνήθηκαν ὅλα τὰ ποιμαντικὰ τους προνόμια·
- ἔθεσαν ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς Συνόδου μας τὸ τεράστιο ποιμαντικὸ-ἱεραποστολικὸ ἔργο τους·
- ἐταπεινώθησαν ὑπερβαλλόντως·

- **ἀνέλαβαν** τὶς εὐθῦνες τοὺς ἐν μετανοίᾳ γιὰ τὴν διάστασι καὶ τὰ παρεπόμενά της ἀπὸ τοῦ 1984 καὶ ἐξῆς.

α₅. Οἱ Ἀρχιερεῖς μας εἶχαν πλήρη ἐπίγνωσι, χάριτι Θεοῦ, τοῦ τί θὰ ἀπαιτοῦσαν ἀπὸ τοὺς πρώην Ἐνισταμένους, προσχωροῦντας στὴν Σύνοδό μας, μετὰ μάλιστα ἀπὸ ἕναν πολύμηνο καὶ ἐπίπονο Διάλογο, ὁ Ὅποῖος κατέληξε σὲ Ὁρθόδοξη Ὁμολογία καὶ Πραξι τῶν Ἀδελφῶν μας.

* * *

β₁. Οὐδέποτε ὑπῆρξε αἵρεσις, λεγομένη Κυπριανισμὸς καὶ οὐδέποτε ἡ Ἱερά Σύνοδος μας ἐχρησιμοποίησε ἐπισήμως τὸν ὄρο αὐτόν· οἱ δὲ πρώην Ἐνιστάμενοι ὄχι μόνο δὲν εἶχαν κηρύξει ἐπισήμως-συνοδικῶς ὅσα τοὺς ἀπεδίδοντο ὡς Κυπριανισμὸς, ὅπως λόγου χάριν ἡ δῆθεν θεώρησις τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ὡς Μητέρας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἀντετίθεντο σαφῶς σὲ αὐτά, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Ἑνωτικῆς Διαδικασίας.

- Ἄλλωστε, ἐκκλησιολογικὲς διατυπώσεις τῶν πρώην Ἐνισταμένων κατὰ τὸ παρελθόν, τὶς ὁποῖες κατέγνωσε βεβαίως ἡ Ἐκκλησία μας, δὲν ἐξεφράσθησαν πεισιμόνως, δογματικῶς καὶ ὀριστικῶς, ὅποτε πράγματι θὰ συνιστοῦσαν αἵρεσιν καὶ μάλιστα ἐπὶ ἄνωμον, ἀλλὰ ὡς «σκέψεις διὰ προβληματισμὸν καὶ συζήτησιν».

β₂. Ἡ ἀναμφισβήτητη πλέον Ὁρθόδοξη Ὁμολογία καὶ Πραξι τῶν πρώην Ἐνισταμένων ἀποτελεῖ ἐκ μέρους αὐτῶν μία γενναίαν ὑπέρβασι τῶν διαμειφθέντων ἀπὸ τοῦ 1984 καὶ ἐξῆς, ὡς καὶ τῶν διαμειφθέντων κατὰ τὸν ἀνεπίσημο Διάλογο (2008-2009)· πράγματι δέ, **συνιστοῦν ἔκλειψι τῶν λόγων χωρισμοῦ καὶ διαστάσεως.**

β₃. Πολλὰ μὲν ἐγράφησαν, σὲ ἀτμόσφαιρα μάλιστα ἔντονα φορτισμένη, ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1984 καὶ ἐξῆς, τὰ ὅποια κακῶς καὶ λανθασμένως ἐπικαλοῦνται σήμερα τινές, προκειμένου νὰ προκαλέσουν νέες ἐντάσεις· ἐμεῖς δὲ τώρα, ὡς ὑπεύθυνοι Ποιμένες, παραδίδουμε αὐτά, μετὰ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, στὴν λήθη, μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅπως λόγου χάριν τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Ἰγνατίου καὶ Φωτίου μετὰ τὴν συμφιλίωσι αὐτῶν.

* * *

γ₁. Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ κεκοιμημένου Μητροπολίτου Κυπριανοῦ († 17.5.2013), ἀποτελεσμά τῆς ὁποίας ἦταν ἡ ἐπιμνημόσυνος δέησις ἐπὶ τοῦ μηνήματος Αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μακαριω-

τάτου Αρχιεπισκόπου μας (7/20.3.2014), ήταν μία **Κανονική Έκκλησιαστική Πράξις**, ἐφ' ὅσον συνέτρεχαν οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἐπέτρεπαν τοῦτο, ὡς συνέβη ἄλλωστε καὶ μὲ τὴν ἀποκατάστασι τοῦ μακαριστοῦ Αρχιεπισκόπου Αὐξεντίου.

γ₂. Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι καὶ στὸ παρελθὸν ὑπῆρξαν παρόμοιες **Πράξεις** ἐπὶ κεκοιμημένων, ἂν καὶ αὐτοὶ ἐβαρύνοντο ὄχι μόνον μὲ καθαίρεσι, ἀλλὰ **ἀναθεματισμό**, μάλιστα ὑπὸ πατριαρχικῆς Συνόδου, ὡς λόγου χάριν συνέβη κατὰ τὸν ἸΔ' αἰῶνα μὲ τὸν Αρχιεπίσκοπο Σερβίας Ἰωαννίκιο καὶ τὸν Τσάρο Στέφανο Δουσάν, οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν (ὡς καὶ ὅλος ὁ σερβικὸς λαὸς –γενικὸς ἀφορισμὸς) καὶ ἀποθανόντες, ἀπεκατεστάθησαν μετὰ ἀπὸ εἴκοσι ἔτη ἐπὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἁγίου Φιλοθέου.

γ₃. Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Κυπριανὸς εἶχε ἐκφράσει **σαφῶς τὴν ἐπιθυμία του** γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς κοινω- νίας του μὲ τὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας, **ἐναντίον τῆς Ὁποίας** –σημειωτέον– **οὐδέποτε εἰργάσθη**, οὔτε διενεργήθη νὰ ὑποκαταστήσῃ **Αὐτήν**, ἡ δὲ Σύνοδος μας εἶχε λάβει ἀποφάσεις κατ' Αὐτοῦ ἐν ἔτει 1986, διότι **κυρίως** συνέστησε ἰδίαν Σύνοδον, ἂν καὶ –ὅπως μᾶς διαβεβαιώνουν οἱ πρώην Ἐνιστάμενοι– αὐτὴ εἶχε **προσωρινὸ χαρακτῆρα** στὴν προοπτικὴ τῆς Ἑνώσεως.

γ₄. Στὶς ἀποφάσεις αὐτὲς τῆς Συνόδου μας ἐναντίον τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἀνεφέροντο βεβαίως καὶ ἄλλες αἰτιάσεις· αὐτὲς ἐξετάσθησαν ἀναλυτικῶς κατὰ τὴν διάρκεια τῶν διενεργηθέντων Διαλόγων, τὰ δὲ συμπεράσματα ἦσαν τὰ ἀκόλουθα:

• **Ἡ** κατηγορία περὶ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία ἦταν συνδεδεμένη μάλιστα μὲ τὴν φερομένη ὡς πεποιθήσι τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ περὶ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ὡς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἀναιρεῖται πλήρως ἀπὸ τὴν ἐξῆς δημοσίᾳ βεβαίωσι τῶν πρώην Ἐνισταμένων τοῦ ἔτους 2008:

*«Ἡ ὄντως ἀδόκιμος ἔκφρασις αὐτῆ, χρησιμοποιο-
θειῶσα ποτε ὑπὸ ἡμετέρου Ἐπισκόπου καὶ ἤδη ἀποσυρ-
θειῶσα ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἄστοχος, οὐδέποτε ἀπετέλεσεν
ἐπίσημον ἡμῶν τῶν Ἐνισταμένων συνοδικὴν διακήρυ-
ξιν, οὔτε ἐχρησιμοποιήθη ποτέ, πολλῶ μᾶλλον δὲν ἐνε-
σωματώθη εἰς κείμενα βασικά καὶ θεμελιώδη, ἐκφρά-
ζοντα τὴν ἐκκλησιολογικὴν καὶ ἀντι-οἰκουμενιστικὴν
ἡμῶν αὐτοσυνειδησίαν».*

• **Η** κατηγορία περι τῆς παροχῆς μυστηρίων ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ ἀδιακρίτως σὲ λαϊκοὺς τῆς Καινοτομίας, εἶναι πλέον ἀβάσιμος, ἐφ’ ὅσον οἱ πρώην Ἐνιστάμενοι, κατόπιν καὶ τῆς ἀπὸ ἐτῶν Συνοδικῆς Αποφάσεως αὐτῶν, ἐπισήμως μάλιστα δημοσιευθείσης,

ἀποκλείουν τῆς Θείας Κοινωνίας ὄσους δὲν ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

• **Η** κατηγορία περι συμπροσευχῆς τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ μετὰ τοῦ τότε Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Νικολάου, ἡ ὁποία μάλιστα ἀβασανίστως χαρακτηρίσθηκε ὡς συλλειτουργία, δὲν ἔχει κανένα ἀπολύτως ἔρεισμα, διότι αὐτόπτες μάρτυρες τοῦ γεγονότος τῆς ἀπροσδοκίτου ἐπισκέψεως τοῦ Πατριάρχου στὸν προσκυνηματικὸ Ἱερό Ναὸ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, βεβαιώνουν ὅτι συνέβη τὸ ἀντίθετο:

ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης ἀπὸ τῆς Ὠραίας Πύλης ἐκάλεσε τὸν Ἀλεξανδρείας δημοσίως νὰ ἐπανέλθῃ στὶς Πατρῶες Παραδόσεις.

* * *

B3. Θέματα ἀφορῶντα τὸ Ἐνωτικὸ Κείμενο

α₁. Τὸ Ἐνωτικὸ Κείμενο, τὸ Ὅποιο καταρτίσθηκε ἀπὸ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Ἑλλάδος-Ρουμανίας-Ρωσικῆς Διασπορᾶς (Μάρτιος 2014), δὲν παρέχει τὴν δυνατότητα οὔτε τὴν ἐλευθερία πολυφωνίας σὲ ζητήματα Πίστεως, ἐφ’ ὅσον εἶναι προῖον συγκλίσεως καὶ συμφωνίας ἐπὶ θεμάτων Πίστεως.

α₂. Οὐδεμία συμφωνία ἀποσιωποήσεως διαφορετικῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀπόψεων ἔχει γίνῃ, οἱ δὲ σχετικὲς ὑπόνοιες ὑποθέτουμε, ὅτι ὀφείλονται σὲ παρανοήσεις λόγων, οἱ ὁποῖοι –οὕτως ἢ ἄλλως– ἐξεφράσθησαν ποιμαντικῶς πρὸ τῆς συγκλίσεως καὶ τῆς Ἐνώσεως.

* * *

β₁. Ἄν καὶ ἡ φράσις τοῦ Ἐνωτικοῦ Κειμένου, ὅτι «ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν διαβεβαιοῖ περὶ τοῦ κύρους» τῶν τελουμένων ὑπὸ τῶν Καινοτόμων Μυστηρίων (Κεφάλαιο ζ’, § 6), ἔχῃ ἐπαρκῶς διευκρινισθῇ στὶς σχετικὲς ὑποσημειώσεις τῆς ἀπλοελληνικῆς ἀποδόσεως Αὐτοῦ, πρέπει νὰ δηλωθῇ ἐδῶ, ὅτι αὐτὴ βεβαίως δὲν καινοτομεῖ, δὲν ἀναιρεῖ τὸ παρελθόν, ἐφ’ ὅσον στὰ ὄρια πλέον τῆς **Κοινῆς Διορθοδόξου Ὁμολογίας** μας τίθενται καὶ ἐρμηνεύονται ὀρθὰ οἱ τοπικοῦ χαρακτῆρος

Ἐγκύκλιοι τῶν ἐτῶν 1935, 1950 καὶ 1974.

β₂. Πρέπει ἐπίσης νὰ τονισθῆ, ὅτι στὸ Ἐνωτικὸ Ἐκκλησιολογικὸ Κείμενο εἶναι σαφές, ὅτι δὲν ἐξετάζεται ἀμέσως καὶ εἰδικῶς, μάλιστα δὲ σὲ ἰδιαίτερο Κεφάλαιο, τὸ θέμα τῆς ἐγκυρότητος ἢ μὴ τῶν Μυστηρίων, τῶν τελουμένων γενικῶς ὑπὸ τῶν Καινοτόμων, ἀλλὰ παρεμπιπτόντως.

• **Σ**τὸ Κεφάλαιο ζ': «Ἡ Ἐπιστροφή εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν» (§ 6), κατ' οὐσίαν ἐπισημαίνεται ἡ ἐξῆς θέσις:

Ἡ μὴ ἐξ ὑπαρχῆς τέλει τῶν Μυστηρίων, ἐφ' ὅσον ὁ τύπος αὐτῶν εἶχε τηρηθῆ, στοὺς προσερχομένους ἐκ τῆς Καινοτομίας, δὲν «διαβεβαιοῖ», δηλαδή δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς μία διαβεβαίωσις περὶ τοῦ κύρους τῶν Μυστηρίων αὐτῶν, τῶν τελεσθέντων στὴν Καινοτομία.

β₃. Ἐν τέλει, ὀφείλουμε νὰ συνειδητοποιήσουμε, ὅτι ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία δὲν πρέπει νὰ καλλιεργῆ τὴν λανθασμένη ἐντύπωσι, ὅτι ἡ Ἐνότητά Της ἐδράζεται δηθεν στὴν ἀποψί μας γιὰ τὰ Μυστήρια τῶν Καινοτόμων· ἀντιθέτως, πρέπει ὡς κέντρο τῆς Ἐνότητάς Της νὰ εἶναι ἡ πιστότητά Της στὴν Ἀποστολικὴ Διδαχὴ καὶ Διαδοχὴ: ἡ πιστότητα στὴν Ὁμολογία μας, αὐτὴ μᾶς ἐνώνει· καὶ ὄχι ἡ ἀποψίς μας γιὰ τὰ Μυστήρια τῶν Καινοτόμων, οἱ ὁποῖοι οὕτως ἢ ἄλλως εἶναι πεπτωκότες καὶ «ἀκοινωνητοί».

β₄. Ἐνα χαρακτηριστικὸ καὶ χαριτωμένο σύγχρονό μας κείμενο, μακαριστοῦ πλέον Πρεσβυτέρου, ἐκ τῶν Ἀδελφῶν μας Ματθαϊκῶν, ἐκλαϊκεύει ἀρκούντως τὴν προδιατυπωθεῖσα ἀποψί μας:

«Ὅταν ἤμουν νεώτερος καὶ ζοῦσα στὸ ἐξωτερικό, μὲ ἐρωτοῦσαν οἱ Νεωτεριστὲς Οἰκουμενιστὲς γιὰ νὰ μὲ παγιδεύσουν:

- Ἐχομε Μυστήρια ἢ ὄχι;...

Ἀπαντοῦσα:

- Γράμματα γνωρίζετε;

- Ναί, γνωρίζουμε.

- Τοὺς Κανόνες καὶ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας τὰ γνωρίζετε;

- Ναί, τὰ γνωρίζουμε!

- Τότε ἔχω νὰ σᾶς πῶ τὰ ἐξῆς: Ἐγὼ καίτοι ἀμαρτωλός, ἐπειδὴ μὲ προστάτευσε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ μὴν χωρισθῶ ἀπὸ τὴν Ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴν παρεκκλίνω δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ξέρω ὅτι ἔχω Μυστήρια. Ἐσεῖς ποὺ ἀλλάξατε πορεία, ἀφοῦ ξέρετε γράμματα, διαβάστε τὶ λένε οἱ Κανόνες καὶ ἡ Παράδο-

σις τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν περίπτωσί σας καὶ βγάλτε τὰ συμπεράσματά σας.

Νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι οὔτε συμφέρον οὔτε συνετὸ νὰ ἐρίζουν οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ μεταξύ τους καὶ νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ μυστήρια ἢ μὴ τῶν Νεοημερολογιτῶν. Λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος: “Τί γάρ μοι καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν;... Τοὺς δὲ ἔξω ὁ Θεὸς κρίνει!” (Α' Κορ. ε' 12, 13).

Ἐμεῖς, ἀφοῦ τοὺς παραδώσαμε στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, Ἐκεῖνος ξέρει ἂν θὰ μακροθυμήσῃ ἀπέναντί τους, πῶς θὰ μακροθυμήσῃ καὶ γιὰ πόσο θὰ μακροθυμήσῃ. Ἐμεῖς δὲν εἴμεθα διαχειριστὲς τοῦ Ἐλέους τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς ἔχουμε ὑποχρέωσιν, ὡς θεωροῦντες πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου, νὰ μὴν παραβλάψουμε τὴν “Παραδοθεῖσαν Πίστιν” οὔτε κατὰ ἓνα ἰώτα ἢ μίαν κεραΐαν.

Τὸ πρωτεῦον λοιπὸν εἶναι νὰ συνεχίσουμε τὴν καλὴν ἀρχὴν ποὺ ἐτέθη, νὰ ἐνωθοῦμε γενικὰ ὅλοι οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὑπὸ μίαν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν, μὲ τὴν Ὁποίαν θὰ εἴμεθα συνεπεῖς, ἀκολουθοῦντες κοινήν γραμμὴν, καὶ στὴν συνέχεια νὰ συγκαλέσωμεν Πανορθόδοξον Σύνοδον, ἢ Ὁποία εἶναι καὶ τὸ ἐπίσημον στόμα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ θὰ ἐκφέρῃ τὰς ἐπισήμους διατυπώσεις περὶ τῶν παρεκκλινόντων καὶ ἀπομακρυνθέντων τῆς Πατρῴας Εὐσεβείας.

Μέχρι ἐκείνης ὁμῶς τῆς στιγμῆς, ἐμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν οὐδεμίαν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν ἐν τοῖς Μυστηρίοις καὶ τῇ προσευχῇ, γενόμενοι οὕτω “κοινωνοὶ ἀλλοτρίων ἀμαρτημάτων”, ἀλλὰ νὰ ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀπορρίπτομεν καὶ ἀποπτύομεν τὰ καινοτομηθέντα των καλαντάρια, τὸν οἰκουμενισμὸν τους καὶ τὸ νεόκοπον βάπτισμα ἢ μᾶλλον ἐπίχυσίν τους.

Ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ γνωρίζω, νομίζω ὅτι ἔτσι ἔκαμαν καὶ οἱ Πατέρες ἀπέναντι τῶν αἰρετικῶν. Αὐθωρεῖ καὶ παραχρῆμα διέκοπτον κοινωνίαν μετὰ τῶν αἰρετικῶν, ἀνέμενον δὲ τὴν σύγκλησιν τοῦ ἀρμοδίου ὄργανου, δηλαδὴ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅχι γιὰ νὰ μάθουν καὶ νὰ ἀποφασίσουν ἂν ἢ κακοδοξία ἦτο αἵρεσις, ἀλλὰ ὅπως –διὰ τοῦ ἐπίσημου στόματος τῆς Ἐκκλησίας– γίνοντο ὅλες οἱ ἐπίσημες διασαφήσεις καὶ διατυπώσεις περὶ τοῦ ὀρθοῦ δόγματος καὶ ἐκφρασθῇ ἢ ἐπίσημος καταδίκη τῶν αἰρετικῶν.

Ἰστέον δέ, ὅτι τὴν Σύνοδον τὴν ἀποτελοῦσαν μόνον Ὁρθόδοξοι».

* * *

γ₁. Ἡ διακριτικὴ εὐχέρεια ἐκάστου Ἐπισκόπου νὰ ἐφαρμόζῃ Ἀκριβεία ἢ Οἰκονομία, κατὰ τὴν εἰσοδοχὴν προσώπων ἐκ τῆς

Καινοτομίας, δὲν σημαίνει βεβαίως ἀπόλυτη ἐλευθερία καὶ ἐπομένως ἀσυδοσία.

γ₂. Ὁ ἐπιχώριος Ἐπίσκοπος, λέγεται στὸ **Ἐνωτικὸ Κείμενο** (§ ζ' 11), «ἀποφαίνεται ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισθέντων συνοδικῶς κριτηρίων»· ἂν δὲ ὁ ἴδιος ἀδυνατῇ νὰ ἀποφανθῇ, τότε ἀποφασίζει «ἢ ἀρμοδία Σύνοδος».

* * *

δ₁. Οἱ ἀνησυχίες γιὰ τὴν **Μεΐζονα Γενικὴ Σύνοδο** εἶναι τελείως ἀβάσιμες, ἐφ' ὅσον στὸ **Ἐνωτικὸ Κείμενο** (Κεφάλαιον Ζ'), ἀλλὰ καὶ στὴν ἀπλοελληνικὴ ἀπόδοσί του, ὑπάρχουν σαφεῖς ἀπαντήσεις.

δ₂. Στὴν Σύνοδο αὐτὴ θὰ συμμετέχουν ὅλες οἱ **Τοπικὲς Ἐκκλησίες τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας**, ἐνωμένες στὴν βάσι τῆς κοινῆς καὶ Ὁρθῆς Ὁμολογίας τῆς Πίστεως καὶ τῆς πιστότητάς τους στὴν **Ἀποστολικὴ Διδαχὴ καὶ Διαδοχὴ**.

δ₃. Ἡ **Μεΐζων Σύνοδος** θὰ διαπιστώσῃ καὶ διακηρύξῃ τὴν **συντετελεσμένη ἤδη ἔκπτωσι τῶν Οἰκουμενιστῶν καὶ Σεργιανιστῶν ἀπὸ τὴν Ὁρθῆ Ὁμολογία καὶ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησία**.

• **Εἶναι γνωστόν**, ὅτι ἡ ἔλλειψι πιστότητας στὴν **Ἀποστολικὴ Διδαχὴ καὶ Διαδοχὴ** ὀδηγεῖ τοὺς οἰουσοδήποτε **Καινοτόμους** ἐκτὸς τῶν ὀρίων τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, μακρὰν τῆς Χάριτος καὶ τῶν Μυστηρίων.

* * *

B4. Θέματα ἕτερα

α₁. Ἡ φερομένη ὡς δῆθεν «δήλωσις τοῦ Μητροπολίτου Ἀγαθαγγέλου στὸ περιοδικὸ Vestnik», δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ «σχολιασθῇ», γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

- **εἶναι ἀπλῶς μία φημολογία**, δηλαδὴ μία «δήλωσις» ἀμάρτυρη-ἀτεκμηρίωτη-ἀνύπαρκτη·
- **ἂν** –ὅπως φημολογεῖται– εἶχε ἐκφρασθῇ στὴν δεκαετία τοῦ '90, ἐπὶ Μητροπολίτου Βιταλίου (†), θὰ εἶχε ἀντιμετωπισθῇ συνοδικῶς, τὸ ὅποιο ὅμως οὐδέποτε ἐγένετο·
- **οὕτως ἢ ἄλλως**, ἡ συνυπογραφή ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀγαθαγγέλου τοῦ **Ἐνωτικοῦ Κειμένου** μας (Μάρτιος 2014), ἀποτελεῖ στὸ ἐξῆς τὴν **Ὁρθόδοξη Ὁμολογία** του, ἢ Ὅποια ἐκφράζει τὴν πιστότητά του στὴν **Ἀποστολικὴ Διδαχὴ καὶ Διαδοχὴ**.

- **ἐπιπροσθέτως**, στήν **Διορθόδοξη Σύσκεψη** τῆς 8/21. 3.2014, ἔπειτα ἀπό ἐκτενῆ συζήτησι, ἐδόθησαν πλήρεις διαβεβαιώσεις περὶ τῆς **Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας** καὶ **Κανονικῆς Τάξεως** ἐπὶ διαφόρων θεμάτων ἐκ μέρους τοῦ Μητροπολίτου Ἀγαθαγγέλου, πρὸς μεγίστην ἀγαλλίασιν ἀπάντων τῶν Συνέδρων.

α₂. Οἱ ἀπόψεις τοῦ Μητροπολίτου Ἐτνα Χρυσοστόμου, οἱ ὁποῖες ἐξεφράσθησαν πρὸ ἢ μετὰ τὴν **Ἐνωσι**, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐγείρουν τόση ἀνησυχία, γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

- **οἱ ἐκφρασθεῖσες πρὸ τῆς Ἐνώσεως**, ἀναφέρονται στήν ἀνάγκη διατηρήσεως τῶν **Ἀρχῶν Ἠθους** καὶ **Μετριοπαθείας**, τίς ὁποῖες παρέλαβε ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Κυπριανὸ καὶ ὄχι σὲ **Ἐκκλησιογικὲς Θέσεις** ἐπομένως, οἱ ὁποῖες οἱ ἀποσπαστικὲς ἀμφιβολίες ἢ παρανοήσεις εἶχαν προκληθῆ ἐξ αὐτῶν αἴρονται μὲ τὴν συνυπογραφή ὑπ' αὐτοῦ τοῦ **Ἐνωτικοῦ Κειμένου** μας·
- **οἱ ἐκφρασθεῖσες μετὰ τὴν Ἐνωσι**, ἀναφέρονται στὸ ἀνεξιχνίαστο Ἔλεος καὶ τὴν Μακροθυμία τοῦ Θεοῦ ἔναντι τῶν **Καινοτόμων** γιὰ ὅσο χρονικὸ διάστημα Ἐκεῖνος κρίνει, καὶ ὅπως οἱ ἄλλοι ἦσαν ἀνεπίσημες καὶ εἶχαν ἐσωτερικὸ-ποιμαντικὸ χαρακτήρα·
- **πάντως**, ἡ ἀφιλάδελφος ὑποκλοπὴ καὶ ἐκμετάλλευσίς **ἐσωτερικῶν-ποιμαντικῶν** κειμένων ὑπὸ τινῶν **ἐχθρικῶν διακειμένων** πρὸς τὸν Μητροπολίτη Ἐτνα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδόν μας, ἀναδεικνύει τοὺς **καθ' ἕξιν ὑπονομεύοντας τὴν θεάρεστη Ἐνωσί** μας.

* * *

Γ' Ἐπίλογος

α. Οἱ ποικιλοτρόπως ἀντιδρῶντες στήν θεάρεστη **Ἐνωσι** τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας μὲ τοὺς **πρώην Ἐνισταμένους** καὶ νῦν Ἀδελφούς μας ἐν Χριστῷ καὶ ἐν τῇ κοινῇ **Ὁρθοδόξῳ Ὁμολογία** μας, δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦν τὸ ἀποστολικόν:

«προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ». (Ρωμ. ιε' 7)

- **Σᾶς** συνιστῶ **νὰ δέχεσθε μὲ ἀγάπη ὁ ἕνας τὸν ἄλλο**, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσέλαβε/ἐδέχθη ὅλους σας καὶ **σᾶς** ἔκαμε ἀγαπητοὺς καὶ ἰδικούς Του, γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεὸς Πατέρας.

β. **Ἡ Ἐνωσις** ἢ **ἐπανένωσις** εἶναι ἓνα **Δῶρο** τοῦ Θεοῦ· οἱ

Ἀρχιερεῖς μας δὲν ἐπέτυχαν/κατώρθωσαν τίποτε στὴν προκειμένη περίπτωση, παρὰ μόνο –μὲ τὴν καλή τους προαίρεσι καὶ προσπάθεια– ἐπέτρεψαν στὸν Κύριό μας νὰ ἐνεργήσῃ τὸ **Θαῦμά Του**:

«πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ, καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων».

(Ἰακώβ. α' 17)

γ. Τότε μόνο θὰ ἀναπαυθοῦν μὲ τὴν Ἑνωσι, ὅταν θεωρήσουν Αὐτὴν μέσα ἀπὸ τὸ πρῶσιμα ὅσων προεγράφησαν, ἀλλὰ μὲ ταπεινώσι καὶ ἀγάπη, διότι «ἡ **πεισμονὴ** οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ἡμᾶς» Χριστοῦ (πρβλ. Γαλ. ε' 8)· ἡ **ἰσχυρογνωμοσύνη**, ἡ ὁποία δὲν πείθεται στὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ἀγάπη, ὁδηγεῖ σὲ διαιρέσεις καὶ σχίσματα, γιὰ τὰ ὁποῖα **ἕκαστος ἀναλαμβάνει τὶς εὐθύνες του ἐνώπιον Θεοῦ, Ἐκκλησίας καὶ Ἱστορίας.**

Ἐκ τῆς Γραμματείας
τῆς Ἱεραῆς Συνόδου

† Τέλος
καὶ τῷ Θεῷ δόξα καὶ εὐχαριστία!
Ἀμήν!